

Şarktan Shark A Metamorfoz

– birinsan · 18 Mayıs 2012

Öğrencilik yıllarının sonlarıydı. Güney komşumuz Irak , güney komşusu Kuveyt'e saldırdı ve işgal girişiminde bulundu. Buna Sam Amca çok fena kızdı.

Bir dananın, komşunun bahçesindeki yeşillikleri görüp şoursuzca saldırması gibi saldırmıştı Kuveyt'e güney komşumuz. Daha sonraları dananın şoursuzca girmediği birileri tarafından kovalandığı hissi uyandı bende ve herkeste. Danada gözü olan başka vahşi hayvanlar vardı olayın arkasında.

İnsan ilişkilerindeki hukuksuzluklarda da hep aynı benzetme takılır kafama. İnsanı insan yapan ve tabiattaki diğer canlılardan ayıran aklının yanında sosyallığıdır. Varoluşundan bu yana birbirleriyle olan ilişkilerini giderek gelişen bir kurallar manzumesine bağlamasıdır. Hatta özgürlük ve insan hakları bağırıcları ve gerçek aydınlar, özgürlüğü hep, “bir başkasının hakkına kadar olan her şey” olarak tanımlamışlar ve literatüre de böyle geçmiştir. Bu durumda bana göre, sorgulamadan ya da güçlü olduğunu hissettiğinde kasten ve zorbalıkla başkasının beden ya da mal varlığına tecavüz edenler, insan ve insan toplumu kavramı dışında kalmalıdır. Bu yüzden, dana ya da bir başka hayvan metaforu böyleleri için uygun bir benzetme gibi gelmiştir bana.

Velhasıl Sam Amca Irak'a çok kızdı. Biraz bombalayıp kulağını çektikten sonra, yaramazlığının cezası olarak BM'yi de arkasına alıp, “ambargo uygulamak” legal perdesinin arkasına saklanarak, dünyanın gözlerini bu coğrafyadan uzak tuttu. Hatta bizim gözümüzü iyice bağladı ki, sınıırım bir metre önünü bile göremez olduk. Böylece, ilerideki emellerini gerçekleştirmek için zaman yarattı ve senaryolar yazdı.

Sam Amca'nın esas mesleği senaristliktir zaten.

Saddam, bir taraftan, kendine parmak sallayan batı ülkelerine kabadayılık yaparken diğer taraftan da, halkından çıkıntılık yapanları cezalandırıyordu. Saddam'ın şerrinden kaçanların bir kısmına da ülkem kucak açtı. Açlık ve hastalıkla mücadele etsinler diye silah yardımı yaptı. Silah yardımını basından öğrendik. Ama silah yenir mi yaraya mı sürülür bir anlam veremedim doğrusu. Neyse büyükler biliyordur herhalde ne yaptıklarını...

Ya değilse? Büyüklerimde anlamsız buluyor ama büyük gördükleri birinin bir bildiği vardır elbette diye düşünüp başkalarının fikirlerine hayat veriyorlarsa?

Çok kötü bir huyum var. Hep iyiliğimi başkalarının insafına havale ediyorum...

Çok da kötü bir şey olmamalı aslında. Çünkü, bu, devletin kurumlarına ve makam işgal edenlerine ve halkın birbirine güvenidir. Niçin güvenmeyeyim ki; aynı nüfus cüzdanını taşıyoruz, aynı havayı soluyoruz, aynı topraktan besleniyoruz, aynı ahlaki değerlere, kültüre sahibiz, aynı bayrağı selamlıyoruz. Aynı tarihi ve aynı ülküyü paylaşıyoruz.

Ülküm, yükselmek, ileri gitmektir.

Okulu bitirip çalışmaya başladığımda, ailemin duyduğu gurur bana büyük bir haz verdi. Annem ve babamın, dürüst, vatani seven, millete faydalı, helal kazanan bir fert olmam yönündeki telkinleri ile tüm öğrenim hayatım boyunca, öğretmenlerimin bana verdiği temel tarih bilgisi, vatandaşlık bilinci, sosyal

bilimler, güzel dilimiz, güzide inancımız, pozitif bilimler ve öğrenme becerisi, artık bayrak yarışında koşma sırasının bize geldiğini müjdeliyor ve ilham veriyordu.

Ülkemin güneydoğusundaki terör olayları olanca hızıyla sürmekteydi hala. Sam Saddam çekişmesinden önce başlamıştı terör illeti. Memleketi bir is, bir yas havası kaplamıştı. O meşhur oratoryonun çarpıcı repliğini hatırlatır gibiydi: "Gökyüzünde kara kara bulutlar başımıza nereden geldiniz? Biz konukseveriz ama düşmanları sevmeyiz."

Yoğun bir mücadele, astronomik düzeyde ekonomik kayıplar, onbinlerce devrilen fidan, onbinlerce bedensel ve ruhsal özürlü, yüzbinlerce yanan yürek, terk edilen köyler, göçler, çarpık kentleşme ve etnik kinlenme... Hepsinin sonucunda manşetlerde iki kelime "PKK terörü".

Aynı bölgeye öğretmenler, sağlık personeli, mülki görevliler, asker, polis, mühendisler gittiler. Devlet, her alanda, adamlarını zorunlu "şark" görevi ile oralara gönderdi de vatandaşa vatandaş olmayı belletemediler, hizmet götüremediler, insanlar eğitimsiz, sağlıksız kaldılar.

Her bir şeyden mahrum kaldılar da, bunca imkansızlık altında silahı nasıl buldular? Eğitimi, bir devlet teşkilatıyla biz veremedik de bunca silah ve çatışma eğitimini, ideolojik eğitimi nasıl aldılar? Devlet eliyle yollar yapamadık, geçim kaynaklarını kullanmayı öğretemedik de bunca yıl o yaman coğrafyadaki teröristleri nasıl beslediler. Onca öğretmen, devlet görevlisi ve basın, vatani anlatamadık da, onlar vatana ihaneti nasıl öğrendiler?

Bunları sorarım ama cevap bulamayacağımı bilerek sorarım. Cevapları sorumluları bulmaz mı? Sorumlular bazen sorumsuz olabilir. Lakin yedi düveli dize getirmiş bu millet, bu sorumlulara hesap sormaz mı? Sorar elbet, ama, halkım henüz akılegemen olamadığından, ancak yumurta sancısının yaratacağı tepkiyle verebilir cevabını...Maalesef...

Devletin iradesi, askerinin azmi ve sebatı, milletin tüm acılara göğüs germesi, anaların bağına taş basması, depreşen milli hisler bu hastalığın ateşini biraz düşürmüştü. Sömürgeci, sömürebilmek için, bu coğrafyayı hep sorunlu ve zayıf bırakmak istediklerini bile bile çözüm bulunamayacak ve ileride yine depreşecekleri terör vakaları. Ama bir süreliğine tansiyon düşmüştü biraz.

Ülkenin oralarını, kendi öz benliğimizle benimsemeyip, arapçadan bulduğumuz "şark" ile tarif edip dururken, bir gün, batının oyuncağı "shark" olup, kolumuzu kanadımızı koparacağını öngöremedik.